

σία, τότε κλαίω, τότε... (Σεσπάει σὲ λυγμούς). Παῦλο... Λατρεία μου!... Πότε ἤρθης; Πότε; Ἐλα λοιπόν, παιδί, ἔλα... (Κλαίει, μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο ἐπάνω στὸ τραπέζι. Ὁ Παῦλος βάζει τὸ περιστόφοφ στὴν τσέπη του καὶ πετιέται ἀπὸ τὴν κρύπτη του).

ΠΑΥΛΟΣ, (σκύβοντας ἐπάνω ἀπὸ τὴν Αἰμιλία, ἡ ἧσπία κλαίει πάντα). — Ἦρθα, ἀγάπη μου.

ΑΙΜΙΛΙΑ, (ξαρνιασμένη, μὰ πολὺ εὐτυχής). — Ἦρθες, Παῦλο μου, πραγματικά, ἢ εἶνε μιά ὀπτασία πού μου τὴν παρουσιάζει στὰ μάτια μου ἢ λαχτάρα μου γιὰ νὰ σὲ ἴδω;

ΠΑΥΛΟΣ, (ἀγκαλιαζοντας τὴν). — ἔμαι ἐγώ, ὁ Παῦλος σου, ὁλοζώντανος.

ΑΙΜΙΛΙΑ. — Πότε ἤρθες;

ΠΑΥΛΟΣ. — Λίγη ὥρα πρὶν...

ΑΙΜΙΛΙΑ. — Γιατί δὲν φανερώθηκες μόλις ἦρθα;

ΠΑΥΛΟΣ. — Ἦθελα νὰ σοῦ κάνω μιά ἐπιλήρη. Μ' ἀγαπᾷς λοιπόν πολὺ, Αἰμιλία μου, ἔ;

ΑΙΜΙΛΙΑ. — Σὲ λατρεύω... Κι' ὅταν λείπεις, σὲ φέρνω πάντα κοντά μου, μὲ τὴ φαντασία μου. Βάζω πάντα τὸ πᾶτο σου στὸ τραπέζι, τὸ φλυτζάνι σου, σοῦ μιλῶ, μοῦ φαίνεται πὺς μοῦ μιλᾷς.

ΠΑΥΛΟΣ, (δακρυσμένος). — Συχώρεσέ με, ἀγάπη μου, συχώρεσέ με.

ΑΙΜΙΛΙΑ. — Γιατί;

ΠΑΥΛΟΣ. — Γιατί... Γιατί σ' ἐτρόμαξα καθὼς παρουσιάστηκα ἔτσι ἔξωρα μπροστὰ σου.

ΑΙΜΙΛΙΑ. — Δὲν τρόμαξα... Μοῦ ἔδωσες τὴν πιὸ μεγάλη χαρὰ τοῦ κόσμου. Λοιπόν, πὺς μου, εἶσαι καλά; Πὺς πέρασες στὸ τραπέζι Κουράστηκες; Μοῦ φαίνεσαι λίγο χλωμὸς.

ΠΑΥΛΟΣ. — Εἶμαι πολὺ καλά, καὶ τόσο εὐτυχισμένος πὺς σὲ φανερώνω!

ΑΙΜΙΛΙΑ. — Δὲν φανταζομουν νῆρθης σήμερα. Πρὶν ἀπὸ ἕξι ὥρες ἔφριξα ἕνα γράμμα γιὰ σένα στὸ ταχυδρομείο.

ΠΑΥΛΟΣ. — Τελείωσα ὅσο μπορούσα πὺς γρήγορα τίς ὑποθέσεις μου, γιὰ νὰ βρεθῶ μιά ὥρα ἀρχίτερα κοντά σου!

ΑΙΜΙΛΙΑ. — Καλέ μου Παῦλο... Ἐλα λοιπόν νὰ πάωσ ἕνα τσάι, νὰ ζεσταθῆς.

(Κάθονται κι' οἱ δύο μπροστὰ στὸ τραπέζι).

ΠΑΥΛΟΣ. — Τί ὄρασα, Βρεθῆρα πάλι στὴ φωλιά μας, στὸ πλάι σου.

ΑΙΜΙΛΙΑ. — Τόσον καιρὸ δὲν ἔβρησα, παρὰ μόνο μὲ τὴν ἀνάμνησί σου, ἢ μάλλον μπορῶ νὰ πῶ μὲ τὴ μουσική σου παρουσία. Σ' ἔβλεπα πάντα μπροστὰ μου, μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου.

ΠΑΥΛΟΣ. — Κι' ἐγὼ σὲ συλλογιζομουν ἀδιάκοπα.

ΑΙΜΙΛΙΑ. — Σὲ περιέμενα πάντα, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πὺς ἔφυγες... Εἶνε τρεῖλα ἴσως... Μά... Κιττάξτε... Τὰ λουλουδιὰ πὺς ἀγαπᾷς στὸ βάζο. Τὸ ἀγαπημένο σου κέικ...

ΠΑΥΛΟΣ. — Ναι... Ναι... Πὺς δὲν τὸ θυμήθηκα... Ἦμιον τρελλός...

ΑΙΜΙΛΙΑ. — Τί λές; Τὶ δὲν θυμήθηκες;

ΠΑΥΛΟΣ. — Τίποτα, τίποτα... Θέλω νὰ πῶ πὺς δὲν θυμήθηκα ὅτι... ὅτι... Τέλος πάντων... Μοῦ δίνας λίγο τσάι;

ΑΙΜΙΛΙΑ. — Τὸ παίρνεις πολὺ γλυκὸ, δὲν εἶν' ἔτσι; Θέλεις πολλὴ ζάχαρι;

ΠΑΥΛΟΣ. — Θέλω πρῶτα ἕνα γλυκὸ σου φιλή... (Φιλιοῦνται τρυφερά).

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΣ ΚΑΙ ΒΑΣΙΓΚΤΩΝ

Κατὰ τὸ ταξίδι του στὴν Ἀμερική, ὁ Σατωβριάνδος ἐπισκέφθη μιά μέρα τὸν Βασίγκτων, τὸν ὁποῖο ἐθαύμαζε ἐξαιρετικά. Στὶς ἐντυπώσεις του, λοιπόν, ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψι ἐκείνη, ὁ ἐνδοσιωδὴς ποιητὴς γράφει, μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ἐμαι εὐτυχής, γιατί τὰ ἐλέμματα του σταμάτησαν λίγες στιγμὲς ἐπάνω στὸ ὑποκείμενό μου. Ἐννοῦσα τὴ στιγμή ἐκείνη τὸ αἶμα μου νὰ κυκλοφορῇ πὺς γρήγορα καὶ ἢ καρδιά μου νὰ πάλλη πὺς δυνατά... ὦ! ἢ φλόγα τῶν ματιῶν ἐκείνων θὰ θερμαίνη τὸ αἶμα μου ὅσο ζῶ. Δὲν μπορεῖ ν' ἀρηθῆ κανεὶς ὅτι δὲν ὑπάρχει δύναμις ἀλλόκοτη στὸ ἐλέμμα ἐνὸς μεγάλου ἀνδρός...»

Κι' ὅμως ὁ Σατωβριάνδος ἔχει γράψει κάπου, ὅτι οἱ περισσότεροὶ ἀπὸ αὐτούς, πὺς λέγονται μεγάλοι ἄνδρες τῆς ἱστορίας, ὑπῆρξαν ἄνθρωποι κακοί, ὑποκριτὲς καὶ σκληροί.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Ἡ ἀρρώστεια τοῦ ἀμαθοῦς εἶνε ἢ ἄγνοια τῆς ἀμαθείας του.
— Ἡ ἀμάθεια εἶνε παρατεταμένη νηπιότης, χωρὶς ὅμως νάχη καὶ τὰ θέλητρα τῆς παιδικῆς ἡλικίας.
Ν τ ἔ Μ π ο υ φ φ λ ἔ ρ .
— Ὅσο περισσότερο μελετᾷμε, τόσο περισσότερον γνωρίζουμε τὴν ἀμάθειά μας.
Σ ἔ λ λ ε ἰ .

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ-ΞΕΧΑΣΜΕΝΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΩΝ ΠΑΛΗΩΝ ΚΩΜΕΙΔΟΥΛΩΝ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΩΝ ΚΙΧΩΤΗ

(Στίχοι ΙΑ. ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΥ)

Πιπίνος
Τὶ σοῦφραξα ὁ καὶμένος, ἀγάπη μου γλυκειά,
χωρὶς καμμιά αἰτία σκληρὰ νὰ μὲ χτινάς;

Μαριτόργα
Μ' ἀρέσει, δίχως νάμαι νὰ φαινῶμαι κακιὰ,
ναζάμα νὰ σοῦ κάνω, θεριά νὰ μ' ἀγαπᾷς.

Πιπίνος, Μαριτόργα
Ἄν σ' ἀγαπῶ, τὸ ξέρεις; τὶ ρωτάς;
ἀφοῦ γραφτὸ μας ἦτον νὰ ταφιάζωμε.
Ἄχ! μὴ μὲ παρατόνια μὲ κνττάς,
Καὶ ἔλα φίλησέ με νὰ τὰ σιάσωμε!

Πιπίνος
Μ' ἕνα χαμόγελο σου πλάνο,
Ξεχνῶ τὸν κόσμο στὴ γλυκειά σου ἀγκαλιά!

Μαριτόργα
Κοντά μου ἔλα κι' ἄς πεθᾶνω,
Λαλοῦν, γλυκύτερ' ἀτ' τὴν γλώσσα, τὰ φίλια!

Πιπίνος, Μαριτόργα
Ἄν σ' ἀγαπῶ, τὸ ξέρεις; τὶ ρωτάς;
ἀφοῦ γραφτὸ μας ἦτον νὰ ταφιάζωμε.
Ἄχ! μὴ μὲ παρατόνια μὲ κνττάς,
Καὶ ἔλα φίλησέ με νὰ τὰ σιάσωμε!

ΑΠΟ ΤΟΥΣ «ΜΥΔΩΝΔΕΣ»

Ποὺς ἄγγελος τὴ χάρι του
στὰ δύο σου μάτια χίνει;
Ποὺς οὐρανὸς σοῦ χάρισε
στὰ κορᾶλλένα χεῖλη
τὴν εὐδοιά τ' Ἀπρίλη,
τοῦ Μᾶη τίς δροσιᾶς;

Ποὺς εἰς τὰ στήθη σ' ἔ-
χυνε
τοῦ κρῖνου τὴν ἀσπράδα,
τοῦ μόσχου τὴν γλυκάδα
ποὺς ἔδωσε σ' ἐσέ;
Παύ δύναντες ἀγάπησε
στὸ στόμα νὰ σοῦ βάλλη
τὸσα περίσοια κάλλη
γιὰ νὰ παιδέψη ἐμέ;...

Χορὸς

Τὸ ποτήρι σου γεμάτο
μὲ κρασίω ρετινᾶτο.
δὸς του μὰ νὰ πᾶη στὸν
λάτο
κι' ἄς γενοῦμε ἄνω κάτω.
Ξαναποῦρα, ξαναπέτο,
καὶ στὸ πλάι τὸ μουκάλι

σὺν τὸ πῆς νὰ βάης πάλι,
δσφ νῆρθης σ' εὐθυμία.
Νὰ ξεχνᾷς καθὲ σκοτοῦρα
κάθε μὰ μελαγχολία
καὶ νὰ κρατῆς; ζήτω! οὐρα!
ἢ ρετινᾶ κι' ἢ φίλια!

Τὸ ποτήρι σου γεμάτο
δὸς του μὰ νὰ πᾶη στὸν λάτο
μὲ κρασίω ρετινᾶτο,

κι' ἄς γενοῦμε ἄνω κάτω.
Τρᾶ-λαρᾶ-τρᾶ-λαρᾶ εἶνε καλὸ
Τρᾶ-λαρᾶ-τρᾶ-λαρᾶ πάει τὸ μυαλό.

ΑΠΟ ΤΟ «ΕΠΙ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΡΩΜΑΤΟΣ»

Τὰ γαλανὰ τὰ κύματα κλυδωνίζονται ἀφρισμένα
καὶ σπλίζουσι τῆς θάλασσας τὰ διάπλατα νερά,
πηδοῦν τραγῶρα χαρᾶκα δελφίνα ἐρωτευμένα,
καὶ τὸ καρδίαι μας σκορπᾶ τὴν ἄδολη χαρὰ.
— Ἐμπρὸς τραγοῦντα ἔξνοιστοι, τραγοῦντα ὄλο χάρι,
μὲ τῆς ἀγάπης τὸν καιμὸν πρνοῦμε τὴν ζωή,
κάθε λεβέντης ἀπὸ μᾶς καὶ ἄξιο παλληκᾶρι,
ἀγάπης λόγια τραγοῦνδὶ καὶ νύκτες καὶ πρωὶ. (Δίς!).
— Γλυκὰ γλυκὰ γνοῦσῃμε καὶ πάλιν ἀτ' τὰ ξένα,
ἐμπρὸς παιδιὰ δλο μαζὺ ἀρχήσῃτε τὴν δουλειά.
Νά! τὰ βουνα μᾶς φαίνονται τὰ πολυγαπημένα,
μᾶς φέρνει ὁ μπάτης δροσερὸς ἀθάνατα φίλια.
Γλυκὸ ἀγεράκι φῖσῃσε καὶ σκόρπισε δροσοῦλα,
λὲς καὶ πετάμε στὸ γυαλὸ σὺν τὰ γοργὰ πουλιὰ.
Καράβι τρισθεῶρατο γλυτοῦρατι σὸν δαρκουλά,
ἐμπρὸς παιδιὰ! ἄς πάσωμε καὶ πάλι τὴ δουλειά. (Δίς!).

Ἐπιτὸς καὶ Ἀσπασία

ΕΚΤΩΡ. — Ἄχ! Ἀσπασία σ' ἀγαπῶ
ἄς ἐμπνεῖνομε πολὺ.
ΑΣΠΑΣΙΑ. — Χωρὶς αἰτία καὶ σκοπὸ
μᾶς ἐμποδίζουσι οἱ τρελλοί.
ΕΚΤΩΡ. — Πρέπει νὰ πείσω τὴν μαμά.
ΑΣΠΑΣΙΑ. — Κι' ἐγὼ νὰ πείσω τὸν μπαμπά
ΕΚΤΩΡ. — Καὶ ἂν ἀρχίσει... μὰ καὶ μὰ.
ΑΣΠΑΣΙΑ. — Μὴ τὴν ἀκούσεις μὰ! μὰ! μὰ!
ΟΜΟΥ. — Ἐπιμονή κι' ὑπομονή
καὶ τί θὰ κάνουν, θὰ πεισοῦν
χωρὶς κανγᾶδες καὶ φωνή
πιστεῖω νὰ διορθωθοῦν.

